

endnu fandt Niels i Sengen, gav han sin længe tilbage-trængte Utaalmodighed Luft i en alvorlig Formanings-tale til ham. Det kom til en Ordstrid imellem dem, hvorunder Emanuel i et Øjebliks Ophidselse befalede ham at tage sit Tøj og forlade Præstegaarden. Niels tog ham øjeblikkelig paa Ordet, og Emanuel mærkede allerede den næste Dag, da han vilde fæste sig en ny Karl, at Tildragelsen havde vakt en stærk Misstemning imod ham hos Befolkningen. Nogle ondsindede Historier, som Niels havde udspremt om sin Afskedigelse, var straks bleven troet. Som Skibberupperne sagde til hinanden: de havde nok tænkt sig, at Emanuel ikke kunde være saa „fuldkommen“, som han gerne havde villet give det Ud-seende af. Forgæves henvendte han sig til forskellige ledige Arbejdere for at faa Hjælp idetmindste til Høsten; enkelte sagde rent ud nej, andre gjorde ret uforblommede Hentydninger til hans almindelig kendte Ueffer-rettelighed som Betaler ja stillede rentud Fordring om først „at se Lønnen“. Hans Naboer og nogle andre af Egnens Folk tilbød vel at yde ham en Haandsrækning i Ny og Næ; men i den almindelige Høsttravlhed sendte de rigtignok som oftest en Undskyldning i Stedet for den ventede Hjælp.

Af Harme over alt dette begik Emanuel tilsidst den Ubesindighed en Dag at henvende sig til den brændmærkede Sogneraadsformand, der straks med sin sædvanlige Rundhaandethed stillede hele sit Mandskab til hans Tjeneste og endnu samme Dag bragte hans halvspirende Rug i Hus.

Men dermed var ogsaa Krigen erklæret.

II

Under en enestaaende Deltagelse, med et Følge paa over to tusinde Mennesker, derimellem et halvt hundrede Præster i Ornat, blev den gamle Højskole-